

Zamyšlení na okraj

Vlivem vysokého životního tempa se člověk vlastně stává naprogramovaným automatem, který ve své konstrukci je obětí pouze prvky posuzujícími vnější realitu, ale ne prvky, které by odhalily podstatné, nové, neznámé obrazové skutečnosti. Toto se nutně odráží i v jeho vkusu a pohledu na výtvarná díla vůbec.

Subjektivita prožitku uměleckého díla, po splnění předpokladů interpretace, není na překážku naopak nutí diváka se na chvíli zastavit, zbystřit zrak a vlastně se zúčastnit geneze tohoto díla. Ovšem pak jde o objektivitu poznání, která nemůže být, "absolutní" neboť taková vůbec neexistuje, je klamivou fixí, ale může jít pouze o objektivitu jež je poměrná, lidská, a jen taková je člověku dostupná.

Vnější realita působí na živou hmotu. Tato přebírá informace prostřednictvím rozumu. Vlastní individualitou, podmíněnou geneticky i naučeně, vyhodnocujeme vjemy, jejich sílu, strukturu, poslání, dále je zhodnocuje a zasílá citu. Cit, jehož hodnota je podmíněna hodnotou rozumu, v harmonické jednotě vytvoří odezvu. Odezva je vlastně přehodnocená zpráva získaná z vjemů, která se účastní jako "předmět" cyklu. Je individuálním odrazem vnějšího světa ve světě vnitřním, stojí na pevných hodnotách rozumu a citu.

Mým záměrem nikdy není namalovat to a to. Vždy se snažím, respektive maluji "pouze jen" obraz. Nesnažím se něco reprodukovat, snažím se něco vytvořit. Někdy se to však nepovede a to je pak velká prohra, která belí, spaluje a šíří, jindy je to krásné, opojné a povznášející vítězství.